

Sygn. akt I C 1882/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Ewelina Iwanowicz

Protokolant: Aleksandra Pisera

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2016 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.**

przeciwko **J. W.**

o zapłatę

1. zasądza od J. W. na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. kwotę 14.628,92 (czternaście tysięcy sześćset dwadzieścia osiem 92/100) złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 29 maja 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty od kwoty 14.517,88 (czternaście tysięcy pięćset siedemnaście 88/100) złotych;
2. przyznaje adw. W. G. wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną J. W. z urzędu w kwocie 2.952,00 (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa) złote, w tym należny podatek od towarów i usług, którą nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu;
3. nie obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu;
4. nie obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1882/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 maja 2015 r. (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wystąpił o zasądzenie

od J. W. kwoty 14.517,88 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, kwoty 111,04 zł oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dochodzona pozwem kwota wynika z niespłaconego kredytu numer (...). Na kwotę dochodzoną pozwem składa się: 7.356,27 zł zaległego kapitału, 7.161,61 zł odsetek od kapitału naliczonych od dnia następnego po dacie wymagalności do dnia sporządzenia pozwu, 111,04 zł kosztów upomnień i wezwań naliczonych zgodnie z umową.

(pozew – k. 3-4)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i ustanowienie dla niego pełnomocnika z urzędu.

(odpowiedź na pozew – k. 40)

Postanowieniem z dnia 14 grudnia 2015 roku Sąd ustanowił dla J. W. adwokata z urzędu.

(postanowienie – k. 46)

W dniu 31 grudnia 2015 roku wpłynęło pismo procesowe powoda, w którym podtrzymał i uzasadnił swoje stanowisko.

(pismo procesowe powoda – k. 51-54)

Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa i nieobciążanie pozwanego kosztami procesu oraz przyznanie kosztów pomocy prawnej, które nie zostały uiszczone w całości ani w części. Podniósł zarzut przedawnienia. Wskazał, że przerwanie biegu przedawnienia nastąpiło jedynie w stosunku do uprawnionego z bankowego tytułu egzekucyjnego, a więc wobec (...) Bank (...) S.A. Niezależnie od powyższego, pozwany podniósł, iż przedawnieniu uległy odsetki za okres sprzed 29 maja 2012 r.

(pismo procesowe z dnia 19 stycznia 2016 r.– k. 64-64v, protokół rozprawy – k. 66)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 listopada 2008 r. J. W. zawarł z (...) Bankiem S.A. z siedzibą we W. umowę pożyczki gotówkowej numer (...), mocą której bank udzielił pozwanemu pożyczki gotówkowej w kwocie 14.711,38 zł. Pożyczkobiorca zobowiązał się spłacić pożyczkę w 48 miesięcznych ratach począwszy od 10 stycznia 2009 r. Za okres opóźnienia w spłacie pożyczki bank pobierał odsetki karne od zadłużenia przeterminowanego. Stopa odsetek karnych miała charakter zmienny i równa była czterokrotności aktualnej na dany dzień stopy kredytu lombardowego NBP. W załączniku nr 1 do umowy wskazano opłaty i prowizje związane z obsługą pożyczki.

(bezsporne, nadto poświadczona za zgodność z oryginałem kopia umowy – k. 6-12)

Pozwany dokonał wpłat w łącznej kwocie 7.643,95 zł, która została rozliczona w następujący sposób: 5.644,38 zł na kapitał, 1.999,57 zł na odsetki umowne.

(bezsporne)

Wobec zaprzestania spłat pożyczki, bank wypowiedział umowę w dniu 29 lipca 2011 r.

(bezsporne)

W dniu 23 września 2011 r. (...) Bank S.A. zmienił nazwę na (...) Bank (...) S.A.

(bezsporne, nadto poświadczona za zgodność z oryginałem kopia odpisu KRS – k. 14-21)

W dniu 7 lutego 2012 r. (...) Bank (...) S.A. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, w którym wskazał, że na zadłużenie pozwanego składa się: 9.067 zł należności głównej, 2.208 zł odsetek za okres od 24 listopada 2008 r. do dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego oraz 327 zł opłat i prowizji.

(bezsporne, nadto poświadczona za zgodność z oryginałem kopia bte – k. 55-56)

Postanowieniem z dnia 6 sierpnia 2012 r. wydanym w sprawie o sygn. akt

I Co 2242/12 Sąd Rejonowy w Zgierzu nadał przedmiotowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności.

(bezsporne, nadto poświadczona za zgodność z oryginałem kopia postanowienia – k. 56v-57)

Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego bank wszczął przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne, które prowadził Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w W., zakończone 31 grudnia 2012 r. W 2013 r. Bank ponownie wszczął egzekucję przeciwko pozwanemu, którą prowadził Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym

w Z. C. K..

(bezsporne, nadto poświadczona za zgodność z oryginałem adnotacja komornika na tytule wykonawczym – k. 57)

Po wypowiedzeniu umowy pożyczki i w toku postępowania egzekucyjnego pierwotny wierzyciel wyegzekwował kwotę 2.189,09 zł która została zaliczona w wysokości 1.710,73 zł na kapitał, 201,19 zł na odsetki, 262,40 zł na koszty egzekucyjne oraz 215,96 zł na koszty windykacyjne.

(bezsporne)

W dniu 29 września 2014 r. (...) Bank (...) S.A. zawarł z (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandardyzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym z siedzibą w G. umowę przelewu wierzytelności, mocą której przeniósł na fundusz wierzytelności wymienione w Załączniku nr 6 do umowy, w tym wierzytelność wobec J. W..

(bezsporne, nadto poświadczona za zgodność z oryginałem kopia umowy – k. 29-30, Załącznika nr 6 – k. 59)

Pismem z dnia 12 listopada 2014 r. (...) Bank (...) S.A. zawiadomił pozwanego o przelewie wierzytelności.

(bezsporne, nadto kopia zawiadomienia – k. 5)

Postanowieniem z dnia 3 grudnia 2014 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Zgierzu C. K. umorzył postępowanie egzekucyjne na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c.

(bezsporne, nadto poświadczona za zgodność z oryginałem kopia postanowienia – k. 58-58v)

J. W. ma przyznaną II grupę inwalidzką. Choruje na neurastenię, cukrzycę i zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa. Pozwany utrzymuje się z emerytury w kwocie 2.450 zł. Po odliczeniu zajęć komorniczych, otrzymuje kwotę 1.700 zł. Pozostaje we wspólnym gospodarstwie z żoną, która uzyskuje wynagrodzenie w kwocie 1.500 zł. Wydatki miesięczne na utrzymanie mieszkania wynoszą ok. 1.000 złotych. Pozwany ma długi w łącznej wysokości ok. 200.000 złotych.

(przesłuchanie pozwanego – k. 66-67, kopia orzeczenia – k. 41-41v, kopia zawiadomienia o potrąceniu komorniczym – k. 42)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W niniejszej sprawie pozwany przyznał, że zawarł z (...) Bankiem S.A. (po zmianie nazwy (...) Bank (...) S.A.) umowę pożyczki w kwocie 14.711,38 zł. Pozwany spłacił pożyczkę w kwocie 7.643,95 zł, która została rozliczona w następujący sposób: 5.644,38 zł na kapitał, 1.999,57 zł na odsetki umowne. Do spłaty pozostała zatem należność główna w wysokości 9.067 zł. Od niespłaconej części kapitału naliczane były dalsze odsetki za opóźnienie. W dniu 7 lutego 2012 r. (...) Bank (...) S.A. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, w którym wskazał, że na zadłużenie pozwanego składa się: 9.067 zł należności głównej, 2.208 zł odsetek za okres od 24 listopada 2008 r. do dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego oraz 327 zł opłat i prowizji. Na mocy bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności bank wszczął przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne, w toku którego wyegzekwował kwotę 1.710,73 zł kapitału, 201,19 zł odsetek i 215,96 zł kosztów windykacyjnych. Do zapłaty pozostała zatem kwota 7.356,27 zł zaległego kapitału, 7.161,61 zł odsetek od kapitału naliczonych od dnia następnego po dacie wymagalności do dnia sporządzenia pozwu, 111,04 zł kosztów upomnień i wezwań naliczonych zgodnie z umową. Na rzecz powoda należało zatem zasądzić kwotę dochodzoną pozwem.

O obowiązku zapłaty odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. zasądzając odsetki zgodnie z żądaniem pozwu od dnia wniesienia pozwu.

Mając na uwadze, iż wyrok w niniejszej sprawie został wydany w dacie obowiązywania znowelizowanych przepisów w zakresie odsetek określonych w Kodeksie Cywilnym, niezbędnym było uwzględnienie przedmiotowych zmian w treści wyroku. Zgodnie z art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015/1830) art. 481 k.c. otrzymał, począwszy od jego § 2, następujące brzmienie: Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe

za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego

i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Nadto,

w dodanych § 2¹-2⁴ powołanego przepisu, wskazano, iż: maksymalna wysokość odsetek

za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) (§ 2¹); jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie (§ 2²); postanowienia umowne nie mogą wyłączać

ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy (§ 2³); Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie

(§ 2⁴).

W dotychczasowym brzmieniu powołanego art. 481 k.c., wskazywano jedynie,

iż odsetki za opóźnienie, w przypadku, gdy ich wysokość nie była z góry oznaczona, równe są wysokości odsetek ustawowych. W przypadku natomiast, gdy wierzytelność była oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel mógł żądać odsetek

za opóźnienie według tej wyższej stopy, bez żadnych ograniczeń.

W myśl art. 56 powołanej ustawy nowelizującej do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie natomiast z art. 57 te same ustawy, z wyjątkiem art. 50, art. 51 i art. 54, wchodzi ona w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku.

Powyższe rozróżnienie odsetek zasądzonych w wyroku jest tym bardziej uzasadnione, iż do 31 grudnia 2015 roku Kodeks cywilny posługiwał się jednakowym pojęciem odsetek ustawowych na oznaczenie odsetek kapitałowych (art. 359 § 2 k.c.) i odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 i § 2 k.c.) oraz miały one jednakową wysokość, podczas gdy od 1 stycznia 2016 roku funkcjonują w tej ustawie dwa pojęcia a mianowicie odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie, a nadto drugie z nich są wyższe od pierwszych.

Mając na uwadze powyższe, koniecznym było zasądzenie odsetek począwszy

od wskazanych powyżej dat do dnia 31 grudnia 2015 roku (tj. dnia poprzedzającego wejście

w życie przedmiotowej ustawy nowelizującej, w zakresie przepisów dotyczących odsetek określonych w kodeksie cywilnym) w wysokości odsetek ustawowych, określonych

w art. 481 k.c. w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2016 roku, które wynosiły 8 % rocznie,

a od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 k.c. w aktualnym brzmieniu, które wynoszą obecnie 7 % w skali roku.

Pozwany podniósł zarzut przedawnienia części roszczenia powoda, który okazał się bezzasadny. W myśl art. 117 § 1 i 2 kc zasadą jest, że roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu polegającemu na upływie terminu, po którym ten, przeciwko któremu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z

zarzutu przedawnienia. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 kc). W niniejszej sprawie zastosowanie znajduje 3-letni termin przedawnienia, gdyż roszczenie pierwotnego wierzyciela związane jest

z prowadzoną działalnością gospodarczą. Wobec braku spłaty pożyczki, bank wypowiedział umowę w dniu 29 lipca 2011 r. Wówczas roszczenie powoda stało się wymagalne. Postanowieniem z dnia 6 sierpnia 2012 r. Sąd Rejonowy w Zgierzu nadał bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności, Wskazać w tym miejscu należy, że w doktrynie i orzecznictwie utrwalone jest stanowisko, że złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności przerywa bieg przedawnienia bez względu na to czy dotyczy on sądowego czy pozasądowego tytułu egzekucyjnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia

17 grudnia 2004 r., sygn. akt II CK 276/04, LEX nr 284135; uchwała Sądu Najwyższego

z dnia 16 stycznia 2004 r., sygn. akt III CZP 101/03, opubl. OSNC z 2005 roku, nr 4, poz. 58; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2003 r., sygn. akt II CK 113/02, opubl. OSP z 2004 roku, nr 11, poz. 141). Skutek w postaci przerwania biegu przedawnienia następuje

z chwilą złożenia wniosku. Do czasu ukończenia postępowania wywołanego wnioskiem, skoro uprawniony nie może podjąć innej czynności mogącej przerwać bieg przedawnienia, to złożenie wniosku powoduje nie tylko przerwanie biegu przedawnienia, ale również jego zawieszenie aż do czasu ukończenia postępowania wywołanego tym wnioskiem (art. 124 § 2 kc). Uregulowanie to odpowiada założeniu instytucji przedawnienia, zgodnie z którym termin przedawnienia nie może biec, jeżeli uprawniony nie ma możliwości dochodzenia roszczenia (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., sygn. akt III CZP 101/03, publ. OSNC z 2005 roku, nr 4, poz. 58; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 roku, sygn. akt II CK 276/04, LEX nr 284135). Następnie bieg terminu przedawnienia do chwili wytoczenia powództwa był przerywany dwukrotnie, bowiem w 2012 i 2013 r. prowadzone były na podstawie powyższego tytułu wykonawczego egzekucje komornicze. Sąd nie podziela stanowiska pozwanego, iż złożenie wniosku o nadanie klauzuli i wszczęcie postępowania egzekucyjnego spowodowało przerwanie biegu przedawnienia jedynie przeciwko bankowi jako uprawnionemu z bankowego tytułu egzekucyjnego. Co do zasady, wskutek przelewu wierzytelności dochodzi tylko do zmiany osoby, względem której dłużnik jest zobowiązany, natomiast nie następuje wówczas zmiana ani przedmiotu, ani też podstawy prawnej świadczenia, a więc dokonana czynność prawna nie wpływa zasadniczo na kształt prawny wierzytelności, zmienia się jedynie uprawniony do żądania świadczenia. Pomimo cesji wierzytelności sytuacja prawna dłużnika pozostaje niezmienną i przysługuje mu wobec cesjonariusza zarzut przedawnienia na takich samych warunkach, jakie służyłyby mu względem poprzedniego wierzyciela. Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 kc. bieg terminu przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Sąd Rejonowy podziela stanowisko Sądu Okręgowego w Łodzi wyrażone w wyroku z dnia 22 grudnia 2015 r. (III Ca 1711/15), zgodnie z którym, czynność przerywająca bieg przedawnienia nie może być czynnością przedsięwziętą przez kogokolwiek i przeciwko komukolwiek, ale podjętą przez strony stosunku prawnego leżącego u podstaw przedawnianego się roszczenia. Innymi słowy, czynność obiektywnie zdolna do przerwania biegu przedawnienia roszczenia w postaci np. wniesienia pozwu do sądu wywiera zamierzony skutek tylko wówczas, jeśli podmiot dokonujący tej czynności jest rzeczywiście uprawnionym z tego roszczenia, a osoba pozwana w istocie jest zobowiązana do zadośćuczynienia temu roszczeniu. Do przerwania biegu przedawnienia dochodzi na rzecz osoby uprawnionej materialnoprawnie w chwili dokonywania czynności (a nie jakiegokolwiek innej). Zaistniałe skutki dokonanej czynności dla biegu przedawnienia, kształtujące sytuację prawną tej osoby, rozciągają się po dokonaniu przelewu także na nabywcę wierzytelności. Złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności przez pierwotnego wierzyciela przerwało zatem bieg przedawnienia także wobec nabywcy wierzytelności. Następnie bank na podstawie przedmiotowego tytułu wykonawczego wszczął przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne, co ponownie przerwało bieg przedawnienia. Co prawda postanowieniem z dnia 3 grudnia 2014 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Zgierzu umorzył postępowanie egzekucyjne, ale z uwagi na przelew wierzytelności dokonany już wcześniej, tj. 29 września 2014 r., powodujący, iż egzekwowana należność nie przysługiwała już bankowi, początek biegu terminu przedawnienia należy liczyć już od daty cesji. Pomiędzy datą wymagalności roszczenia, złożeniem wniosku o nadanie klauzuli bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, obiema egzekucjami, a ostatecznie wniesieniem

pozwu w niniejszej sprawie (co ponownie przerwało bieg przedawnienia) nie upłynął okres 3 lat. Roszczenie powoda (także w zakresie odsetek) nie uległo zatem przedawnieniu.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2015 r. poz. 615 ze zm.) w zw. z § 2, § 19 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 461) Sąd przyznał adw. W. G. kwotę 2.952 zł, w tym należny podatek VAT, z tytułu kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu.

Sąd nie obciążył pozwanego kosztami procesu stosownie do przepisu art. 102 k.p.c. Zgodnie z powołanym przepisem, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 sierpnia 2012 r. (V CZ 26/12, LEX nr 1231638), przepis art. 102 k.p.c. wyraża zasadę słuszności w orzekaniu o kosztach, stanowiąc wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Podstawę do jego zastosowania stanowią konkretne okoliczności danej sprawy, przekonujące o tym, że w rozpoznawanym przypadku obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby niesłuszne, czy wręcz niesprawiedliwe. Art. 102 k.p.c. znajduje zastosowanie „w wypadkach szczególnie uzasadnionych”, które nie zostały ustawowo zdefiniowane i są każdorazowo oceniane przez sąd orzekający na tle okoliczności konkretnej sprawy. Do okoliczności tych zalicza się m.in. sytuację majątkową i osobistą strony, powodującą, że obciążenie jej kosztami może pozostawać w kolizji z zasadami współżycia społecznego. Przy zastosowaniu art. 102 k.p.c. mogą być również brane pod uwagę okoliczności dotyczące charakteru sprawy (zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2012 r., II CZ 95/12, LEX nr 1232771, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2012 r., I UZ 86/12, LEX nr 1228427). W postanowieniu z dnia 26 września 2012 r. (II CZ 100/12, LEX nr 1232760) Sąd Najwyższy wskazał, iż ocena, czy w sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony należy do swobodnej decyzji sądu ze względu na konieczność zapewnienia poczucia sprawiedliwości oraz realizacji zasady słuszności.

W niniejszej sprawie pozwany jest osobą schorowaną, ma przyznaną II grupę inwalidzką. Co prawda pozwany i jego żona, z którą prowadzi wspólne gospodarstwo domowe, mają stałe dochody, ale nie są one wygórowane. Jednocześnie ciążą na nich liczne zobowiązania finansowe, w tym egzekwowane przez komornika. Obciążenie pozwanego dodatkowo kosztami procesu w omawianej sytuacji godziłoby więc w zasady słuszności.

Z tych samych przyczyn Sąd nie obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów sądowych poniesionych tymczasowo ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu.